Cărticica
Sfântului Antonie de Padua

Care cuprinde viața şi minunile săvârşite de **Sfântul Antonie** precum şi învățătura ținerii rugăciunilor de **nouă Marţe** întru cinstirea marelui făcător de minuni, ajutător în lipsuri şi mângâietor al durerilor omeneşti.

RUGĂCIUNILE DIMINEȚII

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție! (de trei ori)

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul adevărului, Care pretutindeni eşti şi pe toate le împlineşti, Vistierul bunătăților şi dătătorule de viață, vino şi te sălăşlueşte întru noi şi ne curățeşte pe noi de toată spurcăciunea şi ne mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Prea Sfântă treime, miluieşte-ne pe noi. Doamne, curățeşte păcatele noastre. Stăpâne, iartă fărădelegile noastre. Sfinte, cercetează şi vindecă neputințele noastre pentru numele Tău. Doamne miluieşte! (de trei ori) Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfințească-se numele Tău. Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe Pământ. Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiților noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Amin.

RUGĂCIUNEA SFINTEI TREIMI

Din somn sculându-mă, mulțumesc Ție, Prea Sfântă Treime, că, pentru multa bunătate şi îndelunga răbdare a Ta, nu te-ai mâniat pe mine, leneşul şi păcătosul, nici m-ai pierdut cu fărădelegile mele, ci ai arătat iubire de oameni, după bunătatea Ta; şi întru deznădăjduire zăcând eu, m-ai ridicat ca în veci să slăvesc puterea Ta.

Şi acum luminează-mi ochii gândului, deschide-mi gura ca să învăț cuvintele Tale şi să-ți înțeleg poruncile, să fac voia Ta şi să-ți cânt Ție întru mărturisire inimii şi să laud preasfânt numele Tău: al Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniți să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu! Veniți să ne închinăm şi să cădem la Hristos, Împăratul nostru Dumnezeu.

Veniți să ne închinăm şi să cădem la însuşi Hristos, Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Psalmul 50 (de pocăință)

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după marea mila Ta şi după mulțimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală şi de fărădelegea mea mă curățeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Ție unui am greşit şi rău înaintea Ta am făcut ca să te îndreptezi întru cuvintele Tale şi să biruieşti când vei judeca Tu. Că, iată, întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.

Că, iată, adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înțelepciunii Tale le-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă vei curăți, spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele cele smerite. Întoarce fața Ta de către păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinăuntru ale mele. Nu mă lepăda pe mine de la fața Ta şi Duhul Tău cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale, şi cu Duh stăpânitor mă întăreşte. Învăța-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.

Izbăveşte-mă de sângiuiri, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele! Bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.

Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu este omul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.

Fă bine Doamne, întru bunăvoirea Ta Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptății, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viței.

RUGĂCIUNEA SFÂNTULUI EFREM

Doamne şi stăpânul vieții mele! Duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire şi al grăirii în deşert nu mi-l da mie; iar duhul curățeniei, al gândului smerit, al răbdării şi al dragostei dăruieşte-l mie, slugii Tale. Aşa, Doamne, Împărate, dăruieşte-mi mie, ca să văd greşelile mele şi să nu osândesc pe fratele meu, că bine eşti cuvântat în vecii vecilor! Amin.

Apărătoarei, Doamne, mântuindu-ne din nevoi, pentru biruință mulțumiri aducem Ție, Născătoare de Dumnezeu, noi, robii Tăi. Că ceea ce ai stăpânire nebiruită, mântuieşte-ne dintru toate nevoile, ca să strigăm Ție: Bucură-te mireasă, pururi fecioară.

RUGĂCIUNE DE POCĂINȚĂ

Mărturisesc Ție, Domnului Dumnezeului meu, celui în Treime Sfântă slăvit şi închinat: Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, toate păcatele mele, cele ce am făcut în toate zilele vieții mele până în clipa de acum: cu lucrul, cu cuvântul, cu gândul,

cu vederea, cu auzul, cu mirosul, cu gustul, cu pipăirea şi cu toate simțirile mele, cele sufleteşti şi trupeşti, cu care pe Tine, Dumnezeul meu, Te-am mâniat, şi pe aproapele meu l-am nedreptățit. Pentru aceasta căinându-mă, vinovat mă socotesc înaintea Ta şi voiesc să mă pocăiesc.

Cu smerenie mă rog milostivirii Tale, iartă-mă şi mă dezleagă de toate păcatele mele, ca un bun şi iubitor de oameni. Amin.

(Sfârşitul rugăciunilor dimineții)

Sfântul Antonie

RUGĂCIUNILE DE SEARĂ

(După obişnuitul început: rugăciunile de la p. 1, Tatăl nostru, iar apoi urmează troparele)

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că – nepricepându-ne de nici un răspuns – această rugăciune aducem Ţie, ca unui stăpân, noi, păcătoşii, robii Tăi, miluieşte-ne pe noi. Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne miluieşte-ne, că întru Tine am nădăjduit. Nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre. Ci caută şi acum ca un bun şi ne mântuieşte de vrăşmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm. Acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Rugăciunea Sfântului Macarie

Dumnezeule cel veşnic şi împărate a toată făptura, Acela ce m-ai învrednicit până întru acest ceas de a ajunge, iartă-mi păcatele ce am făcut întru această zi: cu lucrul, cu cuvântul şi cu gândul şi curăţeşte Doamne smeritul meu suflet de toată spurcăciunea trupului şi a sufletului; şi-mi dă Doamne în această noapte a trece somnul în pace, ca sculându-mă din ticălosul meu aşternut, bine să plac preasfântului Tău nume în toate zilele vieţii mele şi să biruiesc pe vrăşmaşii cei ce mă duşmănesc, pe cei trupeşti şi pe cei fără trup; şi mă mântuieşte Doamne de gândurile cele deşarte care mă spurcă şi de poftele cele rele, ca a Ta este Împărăţia şi slava: a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

ÎNVREDNICEŞTE-NE

Învredniceşte-ne Doamne în seara asta fără de păcat să ne păzim noi. Bine eşti cuvântat Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri şi lăudat şi proslăvit este numele Tău în veci. Amin. Fie Doamne mila Ta spre noi precum am nădăjduit întru Tine. Bine eşti cuvântat Doamne, învaţă-mă îndreptările Tale. Bine eşti cuvântat Stăpâne, înţelepţeşte-mă cu îndreptările Tale. Bine eşti cuvântat Sfinte, luminează-mă cu îndreptările Tale. Doamne, mila Ta este în veac, lucrurile mâinilor tale nu le trece cu vederea. Ţie se cuvine laudă, Ţie se cuvine cântare, Ţie slavă se cuvine: Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne miluieşte! (*de trei ori*)

ÎNCHINARE SFINTEI TREIMI

Închinu-mă Ţie, Preasfântă Treime, care eşti o fiinţă de viaţă făcătoare şi nedespărţită, Părinte, Fiule şi Duhule Sfinte; cred întru Tine şi Te mărturisesc şi Te slăvesc, mulţumescu-ţi şi Te laud, Te cinstesc şi Te preaînalţ şi Te rog: Miluieşte-mă pe mine, nevrednicul, robul Tău, pentru numele Tău! (*de trei ori*)

ÎNCHINARE PREASFINTEI FECIOARE MARIA

Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe Tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururi fericită şi preanevinovată şi Maica Dumnezeului nostru.

Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe Tine cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Mărire Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfânta stăpâna mea de Dumnezeu născătoare, cu sfintele şi preaputernicele Tale rugăciuni, goneşte de la mine, smeritul şi ticălosul robul Tău, deznădăjduirea, uitarea, necunoştința, nepurtarea de grijă şi toate gândurile cele spurcate, cele rele şi hulitoare de la ticăloasa inima mea şi de la întunecata mintea mea. Şi stinge văpaia poftelor mele, că sărac sunt şi ticălos şi mă izbăveşte de multe rele şi aduceri aminte şi năravuri şi de toate faptele cele rele mă slobozeşte, că bine eşti cuvântată de toate neamurile şi se slăveşte preacinstit numele Tău, în vecii vecilor. Amin.

SFINTEI CRUCI

Cea nebiruită şi Dumnezeiască putere a cinstitei şi de viață făcătoarei Crucii Domnului, nu mă lăsa pe mine, păcătosul, ci cu puterea ta mă fereşte de toată ispita cea trupească şi sufletească.

SFÂNTULUI ÎNGER PĂZITOR

Sfinte Îngere, păzitorul meu, acopere-mă cu aripile bunătății Tale şi goneşte de la mine toată lucrarea cea rea a diavolului şi roagă-te lui Dumnezeu pentru mine, păcătosul. Amin.

RUGĂCIUNE PENTRU TOȚI

Mântuieşte, Doamne, şi miluieşte pe bătrâni şi pe tineri, pe săraci şi pe orfani, pe văduve şi pe cei ce sunt întru dureri şi întristare, întru nevoi şi în supărări, în asupriri şi în robii, în închisori şi în izgoniri, iar mai ales pe robii tăi care sunt

asupriți de păgâni, de cei depărtați de la credință şi de eretici, pentru Tine şi pentru credința cea dreaptă îi pomeneşte, cercetează-i şi-i întăreşte, mângâie-i şi curând le dă cu puterea Ta uşurare, libertate şi scăpare.

Pe cei căzuți de la credința cea dreaptă şi orbiți de rătăciri pierzătoare, luminează-i cu lumina cunoştinței Tale şi îi uneşte cu Sfânta Ta sobornicească şi apostolească Biserică.

Mântuieşte, Doamne, şi miluieşte pe toți binefăcătorii mei, dar miluieşte-i şi pe cei ce mă urăsc şi îmi fac strâmbătate şi nu-i lăsa să piară pentru mine, păcătosul. Amin.

PENTRU CEI RĂPOSAȚI

Pomeneşte, Doamne, întru Împărăția Ta şi sufletele tuturor adormiților robilor Tăi, ale părinților şi rudeniilor noastre (*numeşte-i pe fiecare*); pomeneşte Doamne pe toți frații şi pe toți moşii şi strămoşii noştri care odihnesc aici şi pretutindeni drept credincioşi şi le iartă lor toate greşelile cele de voie şi cele fără de voie, dăruindu-le tuturor împărtăşirea bunătății Tale cele veşnice.

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile preacuratei Maicii Tale, ale preacuvioşilor părinților noştri şi ale tuturor sfinților, miluieşte-ne pe noi. Amin.

(Sfârşitul rugăciunilor de seară.
De îți stă în putință, citeşte şi din Psaltire, precum şi diferite acatiste şi paraclise care sunt de mare folos.)

RUGĂCIUNE ÎNAINTE DE SFÂNTA ÎMPĂRTĂŞANIE

Cred, Doamne, şi mărturisesc că Tu eşti cu adevărat Hristos, Fiul lui Dumnezeu Celui viu, Care ai venit în lume să mântuieşti pe păcătoşi, dintru care cel dintâi sunt eu. Încă cred că acesta este însuşi preacurat Trupul Tău şi acesta este

însuşi cinstit sângele Tău. Deci mă rog Ţie, miluieşte-mă şi-mi iartă greşelile mele cele de voie şi cele fără de voie, cele cu cuvântul sau cu lucrul, cu ştiinţa sau cu neştiinţa. Şi mă învredniceşte, fără de osârdă, să mă împărtăşesc cu preacuratele Tale Taine, spre iertarea păcatelor şi spre viaţa de veci. Amin..

RUGĂCIUNE DUPĂ SFÂNTA ÎMPĂRTĂŞANIE

Trupul Tău cel sfânt, Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, să-mi fie mie spre viaţă de veci şi sângele Tău cel scump spre iertarea păcatelor.

Şi să-mi fie mie cuminecătura aceasta spre bucurie, spre sănătate şi spre veselie; şi la înfricoşata a doua venire a Ta, mă învredniceşte pe mine, păcătosul, să stau de-a dreapta Slavei Tale, pentru rugăciunile preacuratei Maicii tale şi ale tuturor sfinţilor. Amin.

ÎNVĂŢĂTURI ŞI ÎNDEMNURI DUHOVNICEŞTI

Rugaţi-vă în fiecare zi, din toată inima şi cu toată credinţa, căci rugăciunea este o armă mare pentru folosul credincioşilor.

„Şi când staţi de vă rugaţi, iertaţi tot ce aveţi asupra cuiva, ca şi Tatăl vostru cel din Ceruri să ierte vouă greşelile voastre" (Matei XI, 25).

Spre a împlini Legea lui Dumnezeu, **cinstiţi cu evlavie Duminica**, căci Duminica, fiind ziua Domnului, datori suntem – cu mic cu mare – să mergem la Biserică să dăm închinare Atotfăcătorului.

Dar să nu cumva să mai lucreze cineva pentru câştig ,din voia lui, în această sfântă zi, fiind mare păcat.

Să credem deci în Hristos cu toată tăria prin adevărul ce stă la temelia Scripturii şi să trăim prin Sfânta noastră Biserică Ortodoxă, prin toate Tainele Sale şi să ne îmbogățim viața cu cât mai multe fapte vrednice, luptând mereu împotriva păcatului.

Creştine care porți numele Domnului, TREZEŞTE-TE!

Înnoieşte-ți viața în duh nou şi nu mai înjura, nu mai blestema, nu mai drăcui şi nu mai bârfi pe nimeni!

Fii om credincios!

Ține toate posturile anului, căci prin această înfrânare dai ascultare Bisericii şi îți arăți pocăința în fața lui Dumnezeu.

<u>Învredniceşte-te să te spovedeşti şi să te împărtăşeşti de cât mai multe ori în an</u>, dar cu toată credința şi din adâncul inimii, fiind mari şi neprețuite aceste taine dumnezeieşti pentru mântuirea noastră.

„De nu veți mânca trupul Fiului Omului şi nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață întru voi" (Ioan 6, 35).

Du-te deci cu grabă şi fără şovăire la orice duhovnic şi curățeşte-te de toate păcatele tale, căci oricare ar fi acele păcate şi de oricâtă vreme vei fi rămas nespovedit, Dumnezeu te va primi cu îndurare şi te va milui, dacă te îndrepți spre El cu pocăință.

PRECUVÂNTARE

Învățătură despre felul cum să se țină rugăciunile în 9 Marțe

Cinstirea şi chemarea întru ajutor şi sprijin a Sfântului Antonie s-a început încă fiind în viață Sfântul. Oamenii, văzându-i viața sfântă, îl venerau şi îl chemau întru ajutor şi mijlocitor la Dumnezeu în toate lipsurile şi necazurile lor de multe feluri. După moartea lui, această datină s-a răspândit şi mai mult. În Franța, spre pildă, încă în veacul al XIV-lea era cunoscut acest frumos obicei. Tot din Franța s-a lățit şi aşa numita „Pâine a Sfântului Antonie". Anume, cel ce cerea ajutorul şi mijlocirea Sfântului, în caz că cererea s-a împlinit, în semn de mulțămită şi de recunoştință a promis pâine săracilor, pe care în viața sa i-a ajutat atât de mult Sfântul Antonie.

Cultul acesta al sfântului Antonie de Padua s-a lățit cu mare repeziciune în toate țările creştine din toată lumea, până când a străbătut şi în iubita noastră patrie, unde în puțini ani şi-a luat un avânt aşa de puternic, încât azi mii şi mii de săraci se bucură de roadele binefacerii acestei datini pline de laudă.

Nenumărate sunt bisericile împodobite cu chipul Sfântului Antonie; nemăsurată este suma care intră în casetele Sfântului Antonie de la aceia care şi-au dobândit împlinirea cererii lor. Mii şi mii sunt săracii ale căror lacrimi se şterg prin aceste daruri oferite lor de bună voie de oamenii credincioşi şi evlavioşi.

Cinstirea şi chemarea întru ajutor a Sfântului Antonie e aprobată de Sfânta Maică Biserică şi recomandată de însuşi pontificele Leo XIII, la 1 martie 1898.

Câte necazuri şi dureri ai şi tu, iubitul meu popor, câte dorințe evlavioase nu rămân ascunse în inima ta pe vecie, pentru că numai tu, fratele şi sora mea, nu şti încotro să te întorci după ajutorul cerului! Credința ta e slabă şi

schimbătoare; şi când ai avea mai mare trebuinţă de ajutorul cerului, atunci păcătuieşti mai greu; te întorci către oamenii cei păcătoşi prin vraciuri, boscoane şi descântări de la oameni stricaţi şi păcătoşi, aşteptând ajutor şi sprijin în multele tale necazuri! Păcate peste păcate îngrămădiţi, crezând în credinţe deşarte. Iar la urmă tot tu te afli deznădăjduit şi înşelat amar!

Nu te mândri, nu ascunde faptele tale rele şi păcătoase!

Pentru a te scoate din întunericul necredinţei şi a te îndrepta la calea cea adevărată şi plăcută lui Dumnezeu, pentru a-ţi fi îndreptător în lipsurile şi necazurile tale de toate zilele, din dragoste curată hotărâtu-m-am a scoate la iveală această cărticică a Sfântului Antonie.

Dar să vedem ce sunt, cum trebuie să facem şi cum să împlinim rugăciunile de evlavie întru venerarea Sfântului Antonie în 9 Marţe dup-olaltă. E lucru de tot uşor acesta. Când vrea cineva să dobândească ceva dar trupesc sau sufletesc – adică împlinirea vreunei cereri – făgăduieşte, promite Sfântului Antonie oarecâtă pâine sau bani, după putinţa omului, pe seama săracilor. Ce ai făgăduit numai atunci trebuie să dai, dacă cererea ţi s-a împlinit.

Iar câtă pâine sau, în loc de pâine, câţi bani să făgăduiască cineva, atârnă de la starea lui: cui cât îi iartă împrejurările, deci cât poate. Este însă de însemnat că dacă ni s-a împlinit cererea, îndată trebuie să şi dăm ce am promis şi cât am promis.

Dacă ai promis pâine în gândul tău, poţi numi şi pe săracul acela cui crezi de bine să-i dai pâinea, ba îl poţi ruga şi chiar pofti de la acel sărac ca şi el să se roage şi să zică cel puţin un *Tatăl nostru* şi o *Născătoare de Dumnezeu*, dimpreună cu cuvintele acestea: „Sfinte Antonie, prietenul lui Hristos, roagă-te pentru noi” şi acestea să le zică în cele 9 Marţe anumite pentru împlinirea cererii tale. La caz dacă nu ai un anume astfel de sărac însemnat, pâinea sau banii făgăduiţi

dă-i preotului tău, ca să le dea el acelui sărac pe care-l ştie dânsul de mai lipsit şi mai vrednic.

Banii făgăduiți îi poți împărți şi tu săracilor sau să-i pui în caseta Sfântului Antonie sau să-i dai părintelui tău sufletesc să-i împartă.

În tot cazul, să te ții de ceea ce ai promis să dai; apoi să dai acelora cărora le-ai promis.

Când ni s-a împlinit cererea, suntem datori să mulțumim lui Dumnezeu pentru ascultarea cererii noastre. Aceasta o putem face mai potrivit lățind cinstirea Sfântului Antonie printre cunoscuții noştri.

Rugăciunile de 9 Marțe să se facă după cum sunt scrise în cărticica aceasta. Mergem în toată Marțea la Sfânta biserică, dimineața ori după-amiază, preotul preabucuros ne deschide biserica şi acolo îngenunchem înaintea chipului Sfântului Antonie – unde nu este, în mijlocul bisericii – zicând cu evlavie rugăciunea pentru fiecare marțe, la care mai putem adăuga şi alte rugăciuni pe care le ştim. Cine nu ştie citi, poate zice rugăciunile pe care le ştie şi de câte ori voieşte.

Rugăciunile de 9 Marțe le putem face şi acasă, îngenunchind înaintea icoanei Sfântului Antonie, numai că oriunde împlinim aceste rugăciuni, să nu uităm că într-o marți să ne spovedim şi cuminecăm, cu toată pietatea. Iar după sfârşitul celor 9 Marțe şi după împlinirea cererii noastre, să mulțumim lui Dumnezeu şi Sfântului Antonie, împlinind apoi şi noi cele promise.

Se poate ca cererea noastră nu se împlineşte imediat. Noi pentru aceea să nu ne pierdem încrederea, căci însuşi Mântuitorul zice: „Neîncetat vă rugați”! poate că scopul cererii noastre nu este bun pentru noi şi nu e spre mărirea lui Dumnezeu.

Să cerem dar lucru bun, plăcut lui Dumnezeu şi folositor sufletelor noastre; să nu deznădăjduim imediat, ci să fim

statornici în credinţă şi în rugăciuni; să nu încetăm a ne ruga lui Dumnezeu şi a cere sprijinul şi mijlocirea Sfântului Antonie.

Astfel am arătat pe scurt toate ce sunt trebuitoare pentru împlinirea cultului şi cinstirii Sfântului Antonie de Padua. Să dea bunul Dumnezeu, ca prin îndreptarea acestei cărticele, tot omul care o va avea şi o va citi să ajungă la împlinirea dorinţei sale mântuitoare de suflet, să aducă această cărticică rodul sfânt şi dumnezeiesc care e mărirea atotputernicului Dumnezeu, lauda Preacuratei Fecioare Maria; cinstirea binefăcătoare a Sfântului Antonie şi, în urmă, mântuirea sufletelor noastre, a tuturora.

Viaţa Sfântului Antonie

Sfântul Antonie s-a născut în oraşul Padua în anul 1195, de părinţii Martin Builloni, care era colonel regal, şi Terezia Tavera, care s-au îngrijit să dea cea mai bună creştere copilaşului, îndeosebi silindu-se a-l învăţa şi a-l întări în credinţa şi venerarea Preacuratei Fecioare Maria. Mai târziu a ajuns între călugării Sfântului Augustin şi, ca atare, în vârstă de 17 ani, a depus jurământul călugăresc, mutând-se la Coimbra. Prin sfinţenia vieţii şi prin ştiinţa sa, în scurt timp a strălucit între toţi tovarăşii săi călugări. Numaidecât s-a şi sfinţit de preot. Ca preot a petrecut tot acolo opt ani de zile, învăţând şi ducând o viaţă sfântă şi plăcută lui Dumnezeu, până când se înflăcără de un dor sfânt, de dorinţa să meargă să propovăduiască Evanghelia lui Hristos între păgâni. Şi tocmai când, pe de o parte se lupta cu dorul său sfânt, iar de altă parte cu îngrijorarea, ca nu cumva slăbiciunea trupului său să-l împiedice în împlinirea chemării sale, iată vin acolo doi călugări din cinul Sfântului Francisc. Sfântul Antonie, văzând umilinţa şi pietatea acestor doi călugări, mai mult s-a însufleţit

şi a şi spus călugărilor că ar dori să meargă cu dânşii. Călugării au primit cu cea mai mare bucurie cuvintele Sfântului Antonie, însă cu atât mai mult s-au supărat fraţii lui călugări Augustinieni, care în tot chipul se sileau să-l reţină între ei.

Dar Sfântul Antonie rămase statornic în gândul său şi la anul 1221 păşi în ordinul călugărilor Franciscani.

Şi, după ce a petrecut câteva luni în Alvarez, i s-a dat slobozenie de la mai marii săi ca să meargă de misionar în Africa, între păgâni.

Dumnezeu primi bucuros dorinţa lui, dar n-a voit jertfa vieţii sale. Abia ajuns în Africa, el căzu greu bolnav. Supărat, dar supus voinţei dumnezeieşti, s-a întors către casă. Însă corabia pe care era Sfântul Antonie, răpită de vânturi potrivnice, n-a mers spre Portugalia, ci s-a oprit la insula Sicilia, unde, în aerul curat şi sănătos, numaidecât s-a însănătoşit.

Din Sicilia a plecat la adunarea călugărească din Assisi, mai mult condus de dorul să-l vadă pe Sfântul Francisc, întemeietorul cinului călugăresc numit, după numele său, al Franciscanilor.

Sfântul Francisc, cunoscând imediat pe alesul Domnului, l-a reţinut la sine câteva zile, apoi l-a trimis la Muntele Paul, unde şi-a petrecut timpul învăţând Sfânta Scriptură şi ducând o viaţă sfântă şi evlavioasă.

Alesul Domnului însă nu putea să rămână mult timp necunoscut lumii; lumina strălucitoare, până atunci ascunsă, ieşi în Forli la iveală. Aici, adunându-se călugării la o mare sărbătoare şi predicatorul chemat căzând bolnav, nu era cine să predice poporului adunat, pentru că nimeni nu cuteza să păşească nepregătit înaintea unei mulţimi atât de mari; în momentul din urmă l-a rugat egumenul pe Sfântul Antonie să ţină predica.

Sfântul Antonie, la porunca mai-marelui său, a păşit pe amvon şi a ținut o predică, care a pus în uimire pe toți câți l-au auzit.

Peste scurt timp, fu numit de învățător al clericilor, care datorință grea a împlinit-o cu cea mai mare sârguință şi spre mulțumirea tinerilor săi învățăcei.

În acest loc n-a rămas însă mult timp, pentru că însuşi Sfântul Francisc l-a rugat să predice poporului.

Ce valoare aveau predicile sale pentru popor se putea vedea din dragostea cu care mulțimile alergau să-l asculte. Cu miile veneau la predicile lui şi de multe ori, neîncăpând poporul în biserică, a trebuit să iasă sub cerul liber. Propovăduia cuvântul lui Dumnezeu cu atâta putere încât urmările folositoare ale învățăturilor sale se cunoşteau de pe purtarea cea bună a tuturor oamenilor din acele părți pe unde predica dânsul.

Precum pe Sfântul Pavel îl pricepea orişicine îl asculta, oridece limbă era, aşa şi Sfântul Antonie a dobândit de la Dumnezeu acel dar, de a vorbi la inima omului, oridece stare să fi fost acela. În vorbirile şi în predicile lui era de admirat că fără să fi învățat alte limbi decât cea portugheză, care-i era limba maternă, în Italia a vorbit italieneşte, în Franța franțuzeşte, ba şi atunci îl pricepeau ascultătorii lui când vorbea latineşte. De admirat era şi aceea că, într-o mulțime de 20 – 30 de mii de oameni, cei de pe margini chiar aşa îl auzeau ca şi cei din apropiere.

Sfântul Antonie nu întotdeauna a avut ascultători buni şi evlavioşi. Aşa, în oraşul Rimini, într-o zi de sărbătoare, plimbându-se pe lângă marginea mării, văzu câțiva pescari. Sfântul Antonie le-a dat binețe şi începu a vorbi cu ei. Aceia însă, batjocorindu-l, i-au întors spatele. Atunci, Sfântul Antonie, îndreptându-se către mare, a strigat: ”Veniți voi, peştilor, să ascultați ce voi spune despre Dumnezeu, că

oamenii nu voiesc să mă asculte!” şi, numaidecât mişcându-se suprafaţa mării, mulţime de peşti se ridicară din apă, privind la Sfântul Antonie ca şi cum ar asculta vorbele lui. Pescarii, ruşinându-se, s-au strâns împrejurul lui şi ascultau cu sete cuvintele ce le spunea despre Dumnezeu.

Cu atât mai mare dragoste ascultau paduenii, cărora le predica în postul mare. Numărul ascultătorilor lui trecea peste 30 de mii, cărora minunat le ştia vorbi la inimă.

Când vorbea Sfântul Antonie, chiar Domnul nostru Iisus vorbea prin el. Predica lui străbătea ca flacăra toată fiinţa omului, răpind inima, răpind sufletul, pe care le ridica cu sine şi le ducea la Cel răstignit… Oamenii plângeau, se aruncau în genunchi; nu era cu putinţă să nu se iubească, fiind întăriţi în credinţă şi cu toată puterea dragostei se apropiau de Sfântul Antonie, îi sărutau mâinile, picioarele şi hainele; şi, în marea învălmăşeală, de multe ori era să-şi piardă viaţa, de nu-l scoteau armaşii ce erau puşi pentru paza şi grija lui.

Iubirea şi alipirea lor nu mai avea margini. Propovăduirea Sfântului Antonie era binefăcătoare nu numai pentru mântuirea sufletelor, ci şi pentru cinul călugăresc de care se ţinea. În toate diregătoriile călugăreşti ce le-a avut Sfântul Antonie a avut în vedere întotdeauna numai respectul regulilor şi legilor Sfântului Francisc şi avea grijă ca între călugări să domnească pacea şi înţelegerea binefăcătoare.

Dacă a petrecut cineva o viaţă plăcută lui Dumnezeu şi folositoare, acela de bună seamă a fost Sfântul Antonie. Zelul lui în cele Dumnezeieşti nu avea hotar. Abia este oraş în Italia unde să nu fi propovăduit legea lui Hristos. În Franţa de miazăzi nu era om care să nu-l fi cunoscut în persoană pe Sfântul Antonie.

Pretutindeni şi pentru toţi făcea numai bine. Pe cei furioşi şi pizmaşi îi împăca; celor răzbunători le lega cu cuvântul mâinile ridicate spre răzbunare; mântuia pe cei robiţi,

mângâia pe cei păcătoşi şi îi întorcea la Dumnezeu pe toţi. Iar săracilor le-a fost un adevărat înger. El, care ca şi călugăr şi-a ales de mireasă suferinţa şi lipsa, plângea cu lacrimi când vedea pe altul lipsit şi sărac. N-a fost o zi în viaţa lui în care să nu fi şters lacrimile vreunui sărac şi lipsit, sau să nu fi săturat vreun flămânzit. El altcum mânca aşa de puţin încât slăbise de tot. Dar Dumnezeu l-a întărit şi l-a ajutat până în capăt, ba l-a înălţat şi l-a preamărit pe alesul său. Aşa, odată, când se ruga Sfântul Antonie, însuşi Iisus i s-a arătat în chipul unui copilaş de toată frumuseţea, stând deasupra cărţii lui de rugăciuni, care era deschisă, strălucitor şi cu mânuţele sale cuprinzându-l peste gât, îl strângea la pieptul său. Prin această vedenie minunată, dorul lui după cele cereşti i-a crescut şi mai mult şi dorea din toată inima să se mute la Hristos, pe care cu atâta foc îl iubea.

În vârstă de 36 de ani l-a chemat Dumnezeu la ospăţul ceresc. Văzând puterile sale slăbite şi simţind capătul vieţii sale, s-a retras în singurătate, ca să se pregătească pentru calea cea mai din urmă. Reîntorcându-se la o mănăstire, atâta popor l-a năpădit cerându-i binecuvântarea, încât nici nu s-a putut duce mai departe, ci s-a aşezat acolo, unde după cântarea celor şapte psalmi de pocăinţă, cu numele Preacuratei Fecioare pe buze, a adormit.

Moartea lui s-a întâmplat la 13 iunie 1231

Călugăriţele din mănăstire, având frică de îmbulzeala poporului, n-au voit să spună şi să vestească moartea Sfântului, până ce-l vor aşeza în sicriu şi se vor îngriji de păzitor. Şi ce se întâmplă? Copii nevinovaţi, care nici nu-l cunoscuseră pe Sfântul Antonie, cutreierau uliţele oraşului Padua strigând: „Sfântul Părinte a murit! Nu mai este Antonie!” Oraşul numaidecât s-a îmbrăcat în jale. Aşa era Padua, ca şi când din fiecare casă ar fi murit cel mai bun tată, cea mai bună mamă sau cel mai iubit copil. Pe străzi oamenii

priveau supărați unul la altul şi, când au dus sicriul la biserică, a plâns toată Padua, jeluind pe părintele său cel bun.

Cu un an după moartea lui, Pontificele Gregoriu al IX-lea l-a canonizat între sfinți.

Poporul se ruga Sfântului Antonie şi, prin mijlocirea lui, mulți vrăjmaşi s-a împăcat şi mulți rătăciți s-au întors către Dumnezeu.

După 32 de ani, paduenii, în onoarea lui, au ridicat o biserică strălucită şi, voind să ducă trupul lui în biserica cea nouă, au deschis sicriul. Trupul lui era putrezit, dar limba lui au aflat-o întreagă şi roşie. Trupul l-au îngropat, iar limba au pus-o într-un vas scump, care şi astăzi se poate vedea în biserica amintită, unde se află păstrată cu cea mai mare grijă şi venerație.

Minunile Sfântului Antonie

1. Minunea din Burgos

Când predica Sfântul Antonie în Burgos, un eretic cu numele Guiald, de naştere jidan, cuteză să se pună la discuţie cu Sfântul despre credinţă: oare într-adevăr de faţă este Hristos în Sfânta Cuminecătură? Sfântul Antonie, primind disputa, într-o zi anumită s-a înfăţişat cu ereticul la un loc hotărât. Disputa a început; argumentele Sfântului Antonie au nimicit toate argumentele contrare ale ereticului, care la urmă, nemaiavând încotro, zise: „Ne hărţuim cu vorbe în zadar, însă dacă îmi vei arăta tu prin minune că Hristos într-adevăr este de faţă în Sfânta Cuminecătură, nu numai voi crede, ci de îndată mă şi creştinesc”.

Sfântul Antonie a primit şi aceasta.

„Ascult-mă dar, zise ereticul, dobitocului mea trei zile şi trei nopţi nu-i voi da nimic de mâncare. După trei zile îl voi aduce în piaţă şi înaintea poporului adunat îi voi întinde o porţie din cel mai bun nutreţ; iar tu să aduci acolo trupul lui Hristos, precum îl numeşti tu. Dacă dobitocul meu flămânzit va lăsa mâncarea şi se va închina Cuminecăturii, voi crede”.

Aşa s-a şi întâmplat.

În ziua stabilită s-a adunat în piaţă o mulţime mare de popor, ca să poată fi mărturie minunii ce se va întâmpla.

Sfântul Antonie, urmat de câţiva credincioşi, Guiald – cu o mulţime mare de eretici, care duceau şi dobitocul flămânzit – se înfăţişează la locul hotărât.

Sfântul Antonie, mai întâi intră în biserica din apropiere, face Sfânta Liturghie şi, după slujbă, vine aducând cu sine Sfânta Cuminecătură. Ereticii aduc dobitocul flămânzit şi îi pun înainte fân. Sfântul Antonie, păşind spre dobitoc, grăieşte astfel: „În numele ziditorului Dumnezeu, pe care-l ţin în

mâinile mele, îți poruncesc să te apropii şi să dai cinste cuvenită aceluia care şi pe tine te-a zidit, ca să vadă şi aceşti oameni rătăciți că toată făptura datoare este a se supune Ziditorului, care la cuvintele preoților se scoboară pe altare". Acestea grăind Sfântul, dobitocul flămânzit şi fără pricepere îşi părăseşte fânul şi numaidecât îşi îndoaie picioarele înaintea Sfintei Cuminecături, pe care o ținea Sfântul Antonie în mâini.

Cei credincioşi, bucurându-se, lăudau pe Dumnezeu, iar ereticii, umiliți şi ruşinați, se depărtară.

Guiald şi-a ținut vorba, se botează imediat şi cu toată familia sa intră în sânul Sfintei Biserici. Nu peste mult timp a zidit o biserică frumoasă întru cinstirea Sfântului Petru Apostolul, iar asupra uşii de intrare a lăsat să se scobească în piatră întâmplarea acestei minuni.

2. Sfântul Antonie – apărătorul unei fecioare

Întâmplarea minunată pe care o povestim s-a întâmplat în oraşul Neapole, în anul 1649. Maica unei fecioare, în sărăcia cea mare de care avea parte, ajunse la cugetul nefericit ca pentru uşurarea soartei sale grele să facă de vânzare fecioria tinerei şi frumoasei sale fetițe. Auzind aceasta, fetița fuge speriată în Biserica Franciscanilor din apropiere şi, căzând în genunchi înaintea chipului Sfântului Antonie, îl roagă plângând să o apere şi să-i scutească ce are mai scump, adică curățenia.

Cum se rugă, iată deodată îşi întinde chipul mâna şi, dându-i o scrisoare, îi zice: „Mergi în numele meu la păzitorul averilor episcopeşti şi-i spune să-ți măsoare ție drept zestre atâția bani cât cântăreşte această hârtie". Tânăra fecioară fuge cu bucurie la domnul numit, îi dă scrisoarea şi îi spune ce doreşte. Mai întâi toți au râs de ea, dar când au pus hârtia pe cântar toți începură a se minuna văzând ca ea cântăreşte 200 de taleri de argint.

Atunci îi vine în mintea acestui domn făgăduiala sa din anul trecut că va da unei fete sărace zestre să se poată mărita.

Imediat numără fetei suma prin care a mântuit-o de ruşine, de altă parte el îşi împlini promisiunea făcută, liniştindu-şi sufletul său.

3. Sfântul Antonie – apărătorul celor prigoniți

Tatăl sfântului Antonie, colonelul Builloni, locuia în Lisabona. Aproape de casa lui, noaptea, au ucis pe un necunoscut, iar trupul lui mort l-au aruncat în grădina caselor lui Builloni, pentru ca lumea să creadă că el ar fi fost ucigaşul.

Aşa s-a şi întâmplat. L-au prins, l-au închis în temniță grea şi după un timp lung de legiuiri era să se rostească asupra lui judecata de moarte. Sfântul Antonie în acel timp era în Padua, la depărtare de mii de mile, însă Dumnezeu a dorit să-l preamărească şi în oraşul său de naştere.

Astfel, când se ruga Sfântul Antonie, lumina cerească l-a împresurat şi prin aceasta i-a venit la cunoştință trista stare în care se afla părintele său. Adânc mişcat, s-a rugat mai departe, cerând lui Dumnezeu să mântuiască pe părintele său din primejdia în care se afla. După aceea a cerut iertare de la mai-marii săi ca să se poată depărta din Padua pentru câteva zile şi, în speranța că îl va afla încă viu pe tatăl său, plecă spre Lisabona.

Abia călătorise câtva între rugăciuni, când se şi trezi că se află în fața porților îndepărtatei Lisabone. Merse cu grabă direct la judecătorie şi se prezentă ca avocat al părintelui său. Judecătorii s-au minunat de sosirea lui neaşteptată, asemenea şi de cutezanța lui, dar nu s-au mişcat de loc. Atunci, Sfântul Antonie, punându-şi toată speranța în Dumnezeu, a cerut judecătorilor ca trupul celui ucis să se dezgroape. Urmat de judecători şi de o mulțime mare de popor, merse spre locul acela unde era îngropat tânărul. L-au dezgropat şi, când era

descoperit coşciugul, Sfântul Antonie a poruncit mortului să spună, oare Martin Builloni l-a ucis sau ba; la care mortul, sculându-se de jumătate şi ridicându-şi mâna dreaptă către cer, la auzul tuturora, cu glas tare a spus că „nu Builloni Martin e ucigaşul”.

Sfântul Antonie se făcu nevăzut şi toți strigară cu glas tare: „minune, minune, mare minune!” Prin aceasta s-a arătat nevinovăția lui Builloni şi viața şi onoarea sa au fost salvate.

*

De altă dată tot tatăl Sfântului Antonie, ca dregător înalt de curte, plăteşte o sumă mare de bani fără să fi luat scrisoare despre primirea lor. Curtenii, cam pizmuindu-i dregătoria lui înaltă, au voit să folosească această întâmplare spre nimicirea lui. Suma de bani primită o dată, cerând-o din nou, s-a ajuns la lege, unde nefericitul părinte în zadar spunea că a plătit tot căci, neavând cu ce să adeverească, era aproape să fie judecat.

Sfântul Antonie însă şi acum l-a ajutat. Pe neaşteptate, s-a înfățişat ca apărător al părintelui său spunând timpul, locul şi ora când a plătit banii. Ba a spus şi ce bani le-a dat, poftind ca imediat să dea scrisoare despre bani că de nu, cea mai aspră pedeapsă a lui Dumnezeu o pot aştepta. Primitorii mincinoşi speriindu-se, au mărturisit înaintea legii că banii i-au primit şi nevinovăția lui Martin Builloni din nou s-a dovedit.

4. Sfântul Antonie aduce pace familiilor învrăjbite.

Sfântul Antonie, încă din viața să pământească, s-a arătat împăciuitorul familiilor învrăjbite, mai ales acolo unde diavolul a semănat grăunțele neînțelegerii între bărbat şi femeie.

O muiere evlavioasă, din curată iubire creştinească către fiii Sfântului Francisc, pe aceştia de multe ori îi ajuta în

lucrurile lor de toate zilele. Le lucra câte ceva şi le târguia cele trebuincioase pentru traiul vieţii.

Odată, reîntorcându-se după apusul soarelui acasă, bărbatul, temând-o, a primit-o furios, a început a o sfădi, ba în urmă a bătut-o rău, smulgându-i părul de pe cap. A batjocorit-o în aşa fel, încât biata femeie, ruşinată, nu cuteza să iasă între oameni. Prin urmare ea l-a rugat pe Sfântul Antonie să vină până la casa ei, să-i spună necazul mare ce-l are.

Venind Sfântul Antonie, i-a spus muierea pricina mâniei bărbatului său, rugându-l pe Sfântul Antonie să mijlocească la bunul Dumnezeu ca să-şi dobândească înapoi părul, podoaba capului său. Sfântul Antonie, reîntorcându-se la mănăstire, dimpreună cu toţi fraţii săi călugări, a început a se ruga pentru nefericita lor servitoare. Şi nu în zadar!

Durerile de cap sfâşietoare ale muierii au încetat numaidecât şi capul ei s-a acoperit iar cu păr, precum a fost mai înainte. Bărbatul, văzând această minune, s-a îndreptat, devenind şi el servitor devotat călugărilor, ca şi smerita sa soţie.

*

De altă dată, petrecând Sfântul Antonie în oraşul Ferrara, acolo era o pereche de oameni, altcum cu stare bună, dar care nu trăiau în cea mai bună înţelegere. Femeia tânără era înzestrată de la Dumnezeu cu însuşiri trupeşti şi sufleteşti fermecătoare şi era foarte frumoasă, din care pricină apoi bărbatul o şi temea grozav şi se purta foarte rău cu dânsa, aşa încât viaţa lor nu era decât un iad pe pământ.

Iar când nevasta a născut un copilaş frumos, temerea bărbatului crescu şi mai mult şi se ocupa cu cugetul nefericit să-i omoare pe amândoi. Chiar în acel timp predica Sfântul Antonie în oraş. Nefericita muiere s-a dus la Sfântul Antonie,

i-a spus necazul mare ce-l are, rugându-l totodată să mijlocească de la Dumnezeu alungarea acestei pacoste de pe capul ei, cerând pacea familială şi întoarcerea bărbatului ei pe calea cea bună.

Ce putere au avut rugăciunile Sfântului Antonie se va vedea.

Cu câteva zile mai târziu s-a întâmplat că Sfântul Antonie vorbea cu mai mulţi oameni pe stradă, între care era şi bărbatul femeii nenorocite.

Dumnezeu aşa a întocmit, că servitoarea domnului aceluia se plimba chiar pe acolo la aer curat, cu frumosul copilaş. Bărbatul, văzând copilaşul, se tulbură şi mai tare. Sfântul Antonie însă se apropie de servitoare, luă copilaşul în braţe şi, în glumă, grăi către el: „Spune-mi, drăgălaşule, care dintre aceşti domni e tatăl tău?" Şi iată, copilaşul, abia de două luni, întorcându-se cu faţa către părintele său, zise: „Acesta e tatăl meu!" Cei de faţă rămaseră uimiţi, iar părintele copilaşului fu cuprins de o nespusă bucurie. Sfântul Antonie, întinzându-i copilaşul, i-a zis: „Acum primeşte copilul şi nu te îndoi, că el este al tău, doar însuşi a mărturisit!" Părintele, îmbrăţişându-şi copilul, săltând de bucurie, l-a dus acasă, unde cu el deodată a intrat în căminul familial şi în inimile amândurora pacea şi bucuria, fericirea şi buna înţelegere.

De aici se numeşte Sfântul Antonie mijlocitorul păcii în familiile învrăjbite.

5. Sfântul Antonie – doctorul bolnavilor

Sfântul Antonie, încă din viaţa sa pământească, a vindecat de boli pe foarte mulţi bolnavi într-un chip minunat. Această putere vindecătoare şi-o arată până în ziua de azi faţă de cei pătimitori, precum se va vedea din următoarea preaminunată întâmplare.

Sfântul Antonie, într-o zi după predică, ca să înconjure mulțumirile şi cuvintele de recunoştință ale ascultătorilor adunați, mergea cu paşi grabnici spre mănăstire. Pe lângă toată graba nu a putut înconjura pe un om cu numele Petru, care, cu fetița sa de nouă ani în brațe, începu a se plânge Sfântului că biata fetiță suferă într-atâta de boala cea rea, care o zdrobeşte, încât a ologit cu totul. Nu poate umbla, ci numai se târâie pe brânci. Omul se aruncă în genunchi şi îl rugă cu lacrimi ca să dea binecuvântarea sa asupra nefericitei sale fetițe. Sfântului Antonie i s-a făcut milă şi a împlinit rugarea părintelui. Ajungând omul acasă, a aşezat fetița lângă o laviță: copila se scoală, se prinde de laviță şi începe a păşi. Văzând tatăl fetiței, îi întinde o bâtă să se proptească, ea însă aruncă bâta şi, simțindu-se sănătoasă şi voioasă, începe a fugi prin casă. Ologia şi boala cea rea i-a trecut pentru totdeauna şi s-a vindecat.

Astfel de vindecări minunate se făcuseră nenumărate prin Sfântul Antonie, până ce trăia pe Pământ, şi se mai fac şi azi prin mijlocirea lui, aşa că bolnavii şi cei neputincioşi cu tot dreptul cinstesc în Sfântul Antonie pe vindecătorul lor, către care cu toată încrederea se pot întoarce în suferințele lor grele.

6. Sfântul Antonie ca amiral

Mare minune s-a întâmplat în anul 1731 prin mijlocirea Sfântului Antonie.

Regele Spaniei de atunci a dat poruncă lui Don Moundemar, unul dintre amiralii săi, să treacă cu oştile sale peste mare şi să cucerească cetatea Aran, pe care, cu mulți ani înainte, au cuprins-o pe nedrept maurii. Amiralul a răspuns regelui că cetatea este întărită şi că nu crede să o poată cuceri. Dar regele a stăruit pe lângă dorința sa şi i-a dat poruncă aspră să plece imediat cu oastea.

Don Moundemar, închinându-se regelui şi trăgând din umeri, s-a depărtat. Peste puține zile s-a urcat pe corabie şi până la oraşul Alicante nu s-a oprit.

Aici a cumpănit din nou bine planul de război şi s-a convins şi mai mult că asedierea cetății îi este cu neputință.

S-a dus la biserica franciscanilor şi toată nădejdea şi-a pus-o în sprijinul lui Dumnezeu şi a hramului bisericii, care era Sfântul Antonie.

Sfârşindu-şi rugăciunile, a intrat în mănăstire şi a rugat pe egumen ca pentru buna reuşită a lucrului să slujească Sfânta Liturghie.

După liturghie s-a rugat să-i aducă o scară şi să o proptească de altar, deasupra căruia era statuia Sfântului Antonie. După aceea, amiralul, spre mirarea tuturor, urcându-se pe scară ajunse la icoană, puse pe capul chipului pălăria sa se amiral, în grumaz îi aşează prima de general, la brâu îi încinse sabia, în mână îi puse toiagul de conducător şi la auzul tuturor zise cu glas mare: „Tu eşti acela, Sfinte Antonie, care singur poți cuprinde cetatea Aran şi nu eu”. Şi, punându-şi mâna pe picioarele statuii, grăii mai departe: „O, sfinte, de acum tu eşti amiralul, eu sluga, oşteanul tău, stau sub conducerea ta aşteptând poruncile tale. După Dumnezeu în tine aşez toată speranța mea, mare făcătorule de minuni!”

Acestea zicând, s-a coborât liniştit, s-a urcat pe corabie şi a plecat mai departe spre cetatea Aran.

Din ce în ce apropiindu-se, aştepta în tot momentul împuşcăturile vrăşmaşilor. Fiind acum de tot aproape şi neobservând nici o mişcare în cetate, Don Moundemar porunci să dea cu tunurile. – Linişte mormântală. – atunci ostaşii au păşit pe uscat şi, cu mare băgare de seamă, au înaintat spre cetate, dar, spre cea mai mare a lor mirare, n-au găsit oastea vrăşmaşă nicăieri, ba ce e mai mult, şi porțile cetății erau larg deschise.

Amiralul, temându-se de înşelăciune, a dat poruncă să meargă înainte cu şi mai mare grijă şi să se îndrepte cu toţii spre centrul cetăţii. Şi aici erau toate în linişte, tot pustiu şi inamicul nicăieri. Tot căutând găsiră câţiva mauri care au fost ascunşi prin pivniţe; conduşi înaintea amiralului şi întrebaţi fiind unde-s locuitorii cetăţii, au zis: „Când s-au arătat oştile creştine pe dinaintea oraşului, tot atunci se vedea şi sus pe cer o nenumărată oaste condusă de un călugăr franciscan împodobit cu toate semnele puterii armate, pe cap cu pălărie împănată de amiral, la brâu cu sabie, în mână cu toiagul de conducător, aducând pieirea oraşului".

Când au văzut acestea, locuitorii, bătrânii şi tinerii, lăsându-şi toate, au fugit.

Aşa a ajuns cetatea crezută de nebiruit în mâinile lui Don Moundemar, care a şi grăbit a împărtăşi regelui vestea îmbucurătoare.

În amintirea acestei minuni întâmplată în anul 1732, la sărbătoarea Sfântului Antonie, chipul sfântului împodobit cu semnele sus pomenite se poartă în procesiune prin oraş şi se poate vedea până în ziua de azi în biserica din Alicante.

7. Sfântul Antonie ca purtător de scrisori

În oraşul Avideo din Spania de miazăzi trăia în cea mai mare sărăcie o femeie cu numele Francisca Uravie. Bărbatul ei, Antonie Dante, era de mult timp în America, având acolo afaceri negustoreşti şi el nu ştia nimic despre starea jalnică a soţiei sale, pentru că scrisorile soţiei sale nu i-au ajuns la mână niciodată.

În urmă, nemaiştiind ce să facă sărmana femeie, s-a întors către Sfântul Antonie şi i-a cerut ajutor. A mers în biserica franciscanilor, a pus în mâna chipului Sfântului Antonie o scrisoare, cu rugarea ca aceea să ajungă în mâinile bărbatului său şi să capete şi răspuns.

În ziua următoare, servitorul bisericii, văzând o scrisoare în mâna Sfântului Antonie, a voit s-o ia, dar nu o putea, aşa tare o ținea. Cea dintâi care a intrat în biserică a fost Francisca; ea văzând scrisoarea a crezut că e tot cea de ieri, pe care a pus-o ea, şi plângând începu a se căi Sfântului: „O, Sfinte Antonie, pentru ce n-ai trimis scrisoarea bărbatului meu, când te-am rugat atât de mult? Sau doar nu voieşti să mă ajuți?”

Servitorul, auzind tânguirea femeii, a întrebat-o ce durere are, apoi a sfătuit-o să ia dânsa scrisoarea din mâna Sfântului, că el n-a putut-o lua. A încercat s-o ia şi, minune!, nu numai a luat scrisoarea, ci i-au căzut în mâini şi 300 de galbeni americani, bani de care numai bărbatul ei ar fi putut să-i trimită.

Sfântul Antonie a dus scrisoarea şi a dat-o în mâna lui Antonie Dante, bărbatul femeii, şi într-o noapte i-a adus şi răspunsul.

Paraclisierul a dus ştirea întâmplării minunate la călugări, care s-au adunat şi ascultau cuprinsul scrisorii, care era după cum urmează:

Scumpa mea soție,

Mult timp de când trăiesc între frică şi speranță în Lima nu ştiam despre tine nimic, până când un călugăr franciscan mi-a adus scrisoarea ta, care curmă firul necazului şi al gândurilor mele.

În scrisoarea ce mi-ai trimis te plângeai că nu-ți răspund scrisorilor tale, însă eu îți mărturisesc că, afară de scrisoarea aceasta, altfel nu am primit de la tine şi credeam că doar ai şi murit.

Dar cu atâta e mai mare bucuria mea că trăieşti; îți şi trimit prin călugărul acesta care a adus aşteptata ta scrisoare

300 de galbeni, cu care te poți ajutora până voi ajunge şi eu acasă.

Rugând pe Sfântul Antonie al cărui nume îl port ca să mă conducă cât de grabă la tine, sper că şi tu îmi vei scrie cu grabă cum îți merge.

Cerând darul şi sprijinul lui Dumnezeu pentru tine, rămân

Al tău iubitor soț,
Antonie Dante

Lima, la 23 iulie 1729

Această scrisoare scrisă în limba spaniolă se păstrează şi se poate vedea şi până în ziua de azi în Avideo.

Rugăciune pentru cinstirea Sfântului Antonie

Precum e datina a ţinea şi sfinţi Sâmbăta întru venerarea Preasfintei Fecioare Maria, Vinerea întru onorarea Sfintei inimi a lui Iisus, Joia în a Sfintei Cuminecături, Miercurea în a Sfântului Iosif, chiar aşa s-a îndatinat a jertfi şi sfinţi Marţea în onorarea Sfântului Antonie de Padua. Această datină s-a început astfel, că în ziua de Marţi s-a îngropat Sfântul Antonie şi tot în această zi s-au săvârşit cele mai multe minuni prin Sfântul Antonie.

Însuşi Sfântul Antonie a recomandat rugăciunile de Marţi pentru venerarea lui şi, când în anul 1617 arătându-se unei femei în Bologna, a zis către ea: „Cercetează icoana mea în biserica franciscanilor în 9 Marţe şi vei fi ascultată”. Nu numai această femeie, ci mii şi mii de oameni au fost ascultaţi în durerile lor de multe feluri, în urma rugăciunilor de Marţi, care se ţin mai ales în bisericile Sfântului Francisc.

Aşa s-au lăţit apoi cu repeziciune aceste rugăciuni de pietate în toată lumea creştină.

Rugăciunile acestea evlavioase se fac în modul următor. Ne alegem 9 Marţe dup’olaltă. În aceste zile ascultăm Sfânta Liturghie, în decursul căreia zicem rugăciunile cu toată pietatea. Rugăciunile le putem împlini şi acasă, înaintea icoanei Sfântului Antonie.

Ca să fim şi mai vrednici de a putea dobândi darul pentru care ne rugăm, e foarte folositor dacă într-o zi de Marţi din cele alese, preferabil întâia sau ultima, să ne spovedim şi cuminecăm cu toată pietatea, prin ce putem dobândi iertarea pedepselor vremelnice de 7 ani şi de 7 ori 40 de zile.

Nespus este numărul acelora care, după împlinirea rugăciunilor de 9 Marţe, au dobândit împlinirea cererii lor. Şi dacă cererea noastră nu ar fi ascultată dintr-o dată, pentru că doară e contrară voinţei dumnezeieşti şi nu ne-ar fi spre

folosul sufletului nostru, putem fi siguri că Sfântul Antonie pentru aceea nu lasă ca osteneala şi rugăciunile noastre să fie în zadar, ci ne răsplăteşte într-alt chip oarecare.

Să ne rugăm dar, cu toată încrederea, bunului Dumnezeu şi cu toată statornicia, precum s-au rugat creştinii cei de demult pentru Sfântul Apostol Petru, când era în robie, şi atunci cu siguranță că şi noi ne vom mântui de necazurile noastre trupeşti şi sufleteşti, prin mijlocirea marelui făcător de minuni din Padua.

Rugăciune la începutul pietății de 9 Marțe

O, Sfinte Antonie, tu ajutor puternic în toate lipsurile şi durerile vieții; pentru că prea mulți s-au împărtăşit de sprijinul şi ajutorul tău, mă prind şi eu a ține rugăciunile de pietate în nouă marțe întru cinstirea ta, sperând ca, pentru patimile Domnului nostru Iisus Hristos şi prin sprijinul şi ajutorul tău, şi eu voi afla mângâiere în durerile mari ce le am. Cu umilință îmi plec genunchii înaintea chipului tău şi cu cea mai profundă supunere cer ajutorul tău puternic.

Eu tare cred, o, Sfinte Antonie, că tu poți şi voieşti a mă ajuta, şi nu mă îndoiesc că, prin nespusa ta bunătate, mă vei ajuta. Tu ai fost în viața pământească cel mai credincios servitor al lui Dumnezeu, în Rai iară eşti credinciosul Lui prieten, astfel că nici o rugare a ta Dumnezeu nu o lasă neascultată.

Dacă cererea mea pentru care țin aceste 9 Marțe nu e împotriva voinței lui Dumnezeu, cred tare că o vei şi duce la tronul Atotputernicului ceresc şi ascultarea şi împlinirea aceleia o vei mijloci. Dacă însă ar fi contrarie dorinței lui Dumnezeu şi ar fi doar spre paguba sufletului meu, atunci nu doresc împlinirea ei, ci în locul cererii mele dobândeşte-mi alt dar de la Cel de Sus. Ascultă-mă, dar, Sfinte Antonie şi dă-mi

mângâiere în durerea ce o am. Primeşte cererea mea fierbinte! Primeşte lacrimile şi suspinele mele şi nu mă lăsa ruşinat în speranța mea.

Nu căuta la nevrednicia mea şi nu-ți aduce aminte că pe tine, preaiubit al lui Dumnezeu prieten, şi pe Dumnezeu de-atâtea ori v-am vătămat, ci priveşte pocăința curată a sufletului meu. Nu trece cu vederea cererea mea! Cu cât sunt mai păcătos, cu atât mai vârtos mă încred în inima ta îndurătoare.

Preabucuros vin la tine îngenunchind şi cu frică rugând pe dumnezeiescul copilaş ce-l ții în brațe, ca şi tu să-l rogi în numele meu. Spune cererea şi lipsa sufletului meu şi-mi dobândeşte darul curat, ca şi eu, cu mulți alții, să laud şi să măresc puterea şi bunătatea ta cea mare. Amin.

Meditații şi rugăciuni pentru 9 Marțe

Marțea I. Meditație despre iubirea Sfântului Antonie față de Dumnezeu şi față de oameni.

Sfântul Antonie a iubit pe Dumnezeu din toată inima sa şi din tot sufletul său şi din toată virtutea să şi pe deaproapele său ca pe sine însuşi.

Din iubirea către Dumnezeu a părăsit lumea şi s-a retras în mănăstire; din iubirea lui a voit a fi vestitorul credinței şi a-şi vărsa sângele pentru El. Cât de tare a iubit pe deaproapele său se vede din aceea că a cutreierat sate şi oraşe vestind Evanghelia, ca să întărească pe oameni în credință, să-i îndrepte către Hristos şi să-i facă fericiți atât în aceasta, cât şi în cealaltă lume. Astfel a împlinit Sfântul Antonie porunca lui Dumnezeu.

Iubite creştine! Dar a ta iubire către Dumnezeu şi către oameni cum lucrează? Curat e sufletul tău de păcat? Dacă nu e curat şi eşti pătat, grăbeşte-te de te mărturiseşte! În starea

aceasta nu te poţi numi fiul lui Dumnezeu! Întreabă cunoştinţa sufletului tău şi încă în ziua de azi arată că eşti fiul lui Dumnezeu prin aceea că în ziua aceasta te vei reține de la orice păcat.

Cum te porți față de deaproapele tău? Eşti doar mânios şi pizmos? De îndată să-i ierți, îndepărtând de la tine toată ura şi pizma.

Rugăciune pentru Marțea întâi

O, iubite Sfinte Antonie! Care din iubire către Dumnezeu lepădatu-te-ai de toate lucrurile lumii acesteia; pentru mărirea lui Dumnezeu şi mântuirea deaproapelui tău gata ai fost a-ți jertfi chiar şi viața, mijloceşte şi pentru mine de la inima cea dulce a lui Iisus ca razele ei binefăcătoare să mă încălzească şi să aprindă spre adevărata iubire de oameni şi inima mea cea rece. În grija ta pun şi cererea pentru care țin aceste zile de pietate şi de post, rugându-te să isprăveşti aşa, ca să fie spre cea mai mare mărire a lui Dumnezeu şi spre folosul sufletului meu. Amin.

Marțea a II-a. Meditație despre credința Sfântului Antonie.

„Cel drept din credință trăieşte”, zice Sfânta Scriptură. Cine vrea să fie creştin credincios după credință trebuie să trăiască. În această privință Sfântul Antonie ne sete pildă strălucitoare. El a fost şi în lucrurile mari şi în cele mici deopotrivă de credincios către Dumnezeu, către sine însuşi şi către deaproapele său. Ce a ştiut că este voia lui Dumnezeu aceea a împlinit-o orişicum, negândind la greutățile ce le va întâmpina. Cunoscând că el de Dumnezeu este chemat, părăsit-a toate măririle lumii înşelătoare, numai să poată împlini voia lui Dumnezeu. Față de sine însuşi era foarte aspru, primind pe umerii săi orice suferință şi greutate de la

Dumnezeu. A lucrat după cuvintele Domnului, care zic: „Ia-ți crucea ta şi vino după mine!” pe oameni îi privea ca pe frații săi, precum şi Hristos a poruncit.

Suflet de creştin! Eşti tu asemenea Sfântului Antonie sau cugeți doar că şi fără credință te vei putea mântui? Te înşeli amar! Credința fără fapte bune e moartă şi nu poate mântui pe om! Credința adevărată să fie îndreptarul tuturor faptelor, cuvintelor şi cugetelor tale! Cercetează-te tu însuți pe tine şi gândeşte-te asupra stării sufletului tău!

Rugăciune pentru Marțea a doua

O, preamăritul meu patron! Dulce Sfinte Antonie, care prin viața ta aşa frumos mi-ai arătat cum trebuie să trăiesc după credință şi a mă supune voinței dumnezeieşti, primind cu bucurie orice cruce sau suferință de la Dumnezeu, mijloceşte şi pentru mine acel dar, ca după exemplul tău să pot trăi şi eu potrivit legilor credinței. Să văd în toate ce mă ajung voința lui Dumnezeu, să umblu totdeauna întru lumina credinței şi să ajung veşnica fericire. Şi acelea, ce prin rugăciunile acestea de 9 Marțe aş dori să le ajung, numai atunci aş dori să se împlinească, dacă sunt spre mărirea lui Dumnezeu şi spre folosul sufletului meu. Amin.

Marțea a III-a.. Meditație despre umilința Sfântului Antonie

Umilința e fundamentul desăvârşirii creştineşti. Cu cât voim să zidim casa mai înaltă, cu atât trebuie să punem fundamentul mai adânc. Aşa şi tu, cu cât voieşti a fi mai desăvârşit, cu atât trebuie să fii mai umilit. Celui umilit îi întinde Domnul, dar de la cel fălos îşi retrage Domnul mâna sa binefăcătoare. Bine a ştiut Sfântul Antonie aceasta, pentru aceea s-a deprins în virtutea umilinței. Fiind în mănăstire, se bucura să facă cele mai de pe urmă şi dejositoare lucruri şi nu-

i plăcea nicidecât dacă-l lăuda cineva. A voit să fie asemenea dulcelui său răscumpărător, care zise: „Învățați de la mine, că sunt umilit şi blând la inimă”. Dar tu eşti umilit, suflete de creştin? Sau doar îți place a te înălța, a străluci şi a fi mărit de alții? Nu te superi când te defăimează sau nu îți laudă în destul faptele şi lucrurile tale? Prinde-te că astăzi nu vei grăi nici un cuvânt spre mărirea ta. Cu cât vei fi mai mic în ochii tăi proprii, cu atât vei fi mai mărit în ochii lui Dumnezeu.

Rugăciune pentru Marțea a treia

O, Sfinte Antonie, care te-ai prețuit între toți cel mai mic şi ai ascuns lumina strălucitoare a înțelepciunii, priveşte cu îndurarea asupra mea şi-mi dobândeşte şi mie de la dumnezeiescul nostru Învățător, de la Iisus Hristos, umilința cea adevărată şi virtutea lepădării de sine, ca prin aceasta să-mi aflu şi eu pacea sufletului, care numai celor umiliți se dă. Ascultă şi cererea mea umilită, pentru care fii mijlocitor milostiv. Şi ca cererea mea cu atât mai vârtos să se împlinească, mă prind ca, până în Marțea viitoare, voi răbda cu paciință orice dejosire şi în toată ispita spre trufie îmi voi aduce aminte de umilința Învățătorului şi Răscumpărătorului nostru, care trăieşte şi domneşte în veci. Amin.

Marțea a IV-a. Meditație despre curățenia sufletului Sfântului Antonie

„Fericiți cei curați la inimă, că aceia vor vedea pe Dumnezeu!”, a zis însuşi Mântuitorul către cei dimprejurul Lui. Tot aceste cuvinte răsunau în urechile următorilor lui Dumnezeu şi în această virtute s-au preamărit cu toții. În mare parte a împodobit şi pe sfântul Antonie această virtute. Curată ca şi a unui înger întrupat a fost viața lui. Şi prin ce a ajuns la aceasta? Prin acele două mijloace pe care însuşi dumnezeiescul învățător ni le-a îmbiat prin cuvintele:

„Privegheați şi vă rugați!” Sfântul Antonie mult a grijit de toate mişcările sufletului său şi cu bărbăție s-a luptat în contra tuturor ispitelor. Dar nu numai în puterile sale, ci mai ales în rugăciunile lui neîncetate şi-a aflat tăria. Prin acestea a putut învinge toate patimile necurate. Şi acum, şi în veci străluceşte între îngerii cerului prin nevinovăția sufletului său, înaintea mielului nevinovat.

Suflet creştin! Doară şi tu ai de multe ori cugete şi ispite necurate? Diavolul mai întâi nevinovăția sufletului năzuieşte a o răpi de la om, însă tu pentru aceea nu te înfrica! Nu-ți pierde curajul! Priveghează şi te roagă! De câte ori năvălesc asupra ta ispitele grele, alungă-le din cugetul tău. Oricât de urâte şi grele să fie ispitele, dacă tu te lupți împotriva lor şi te sileşti a le alunga de la tine, te vei mântui. Roagă-te şi cere neîncetat virtutea nevinovăției. Fă-ți socoata cum ți-ai purtat lupta de până acum? Dacă ai greşit, propune-ți a nu mai păcătui: „Priveghează şi te roagă!”

Rugăciune pentru Marțea a patra

O, Sfinte Antonie, care prin multe rugăciuni şi lepădare de sine ajuns-ai la sfințenia vieții şi la curățenia inimii, la tine mă întorc în neputința mea, mijloceşte şi pentru mine ca lupta întreită, în contra trupului, a lumii şi a diavolului, cu învingere să o pot purta şi să pot păstra inima mea curată de patimile viclene. Adu-ți aminte şi de cererea mea, pe care azi iarăşi o reînnoiesc. Dacă nu e contrară voinței lui Dumnezeu şi mântuirii sufletului meu, fă ca să se împlinească. Până în marțea viitoare, mă voi nizui ca, prin lepădarea de sine, să mă înving pe mine însumi şi înclinările mele trupeşti; din iubire către Răscumpărătorul Iisus, care împreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt trăieşte şi domneşte în vecii vecilor. Amin.

Marțea a V-a. Meditație despre lepădarea de sine a Sfântului Antonie

„Cine vrea să vie după mine să se lepede de sine, să-şi ia crucea sa şi să mă urmeze!” Aceste semne le-a lăsat Iisus că trebuie să le avem, dacă avem dorința să fim învățăceii Sfântului Antonie. La întâia privire putem cunoaşte aceste semne. Trupul încă din copilărie şi l-a înfrânat prin post şi rugăciuni. Sub veşmintele sale purta brâu aspru şi zile întregi nu mânca nimic. Ni se arată nouă ca un adevărat învățăcel al lui Hristos. Tu nu-l poți urmări pe Sfântul Antonie într-o aşa mare măsură, dar nici nu pofteşte Dumnezeu de la tine atâta. În mai mici lucrări însă poți lua pildă de la el.

Câte prilejuri ți se dau şi ție în toată ziua pentru înfrângerea poftelor sale trupeşti! Acuşi vezi sau auzi ce nu se țin de tine, însă toate voieşti să le ştii. Iată un prilej de lepădare de sine. Propune-ți a te învinge şi a te birui pe tine însuți şi în toată ziua, înainte de culcare, cearcă-te cum ți-ai împlinit propusul tău.

Rugăciune pentru marțea a cincia

O, Sfinte Antonie, care în lepădarea de sine ai fost adevăratul urmaş al lui Hristos, rogu-te învață-mă şi pe mine să mă ştiu lepăda de mine însumi, a-mi purta crucea în pace şi a fi adevăratul urmaş al lui Hristos. Nu mă lăsa ca patimile rele şi poftele trupeşti să ia putere asupra mea şi-mi dă ajutor şi putere, ca toate simțămintele mele să mi le pot înfrâna, prin părerea de rău şi prin pocăință adevărată să pot ajunge întru împărăția dumnezeiescului învățător, unde El, cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt domnesc în veci. Amin.

Marțea a VI-a. Despre zelul Sfântului Antonie în slujba lui Dumnezeu.

„Pentru că nu eşti nici cald nici rece încep a te lepăda din gura mea”. Aceste cuvinte ale sfintei scripturi sună acelora care sunt leneşi în slujba lui Dumnezeu. Dumnezeu voieşte ca din toate puterile să-i servim. Nu e iertat a privi cu un ochi la Dumnezeu, cu celălalt la lume şi la plăcerile ei. Un zel, un foc sfânt să ne însufleţească totdeauna când îi servim Lui.

Sfântul Antonie şi în privința aceasta poate sta ca o pildă strălucitoare înaintea ochilor noştri. Un dar sfânt arde în inima lui, ca toți să cunoască pe Dumnezeu, să-L iubească şi să-L preamărească. Pentru acest dar sfânt şi-a jertfit toate. Întru ajungerea acestui scop n-a cruțat osteneală, nici suferințe. S-a retras în mănăstire ca, cu atât mai vârtos, să poată servi lui Dumnezeu. Pătruns de acest dor a umblat sate, oraşe şi ținuturi întregi, vestind cuvântul lui Dumnezeu, îndemnând şi pe alții la slujba şi la iubirea de Dumnezeu.

Şi tu eşti aşa când serveşti lui Dumnezeu, sau leneş, nepăsător şi molatic? Te întorci oare spre Dumnezeu cu întreaga ta inimă, cu întreg sufletul tău? Căci Dumnezeu vrea întreaga noastră inimă şi nu pe jumătate. „Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău şi din toată puterea ta” zice Sfânta Scriptură.

Bagă de seamă ce însemnă cuvintele „din toată” şi „din tot” şi te ispiteşte, că oare şerb leneş şi nepăsător sau slugă râvnitoare şi zeloasă ai fost? Cum e rugăciunea ta? Te spovedeşti şi te cumineci deseori? Umbli regulat la biserică? Zi adeseori cu gândul cuvintele acestea: „Sfinte Antonie, fă-mă şi pe mine rob credincios lui Dumnezeu”.

Rugăciune pentru Marțea a şasea

O, Sfinte Antonie, care din frageda ta copilărie până la ora morții tale, cu credință şi cu statornicie ai servit lui

Dumnezeu şi cu aşa mare zel te-ai nizuit a dobândi şi pe alţii pentru slujba Atotputernicului, roagă-te şi pentru mine, păcătosul, care până aici mai mult lumii decât lui Dumnezeu am slujit, ca de azi înainte să nu cunosc alt scop, decât a servi lui Dumnezeu cu tot sufletul şi a lucra pentru binele deaproapelui meu.

Împlinirea cererii mele încă numai atâta o doresc, încât răspunde acestui scop înalt, mai întâi rugându-te să mă faci rob credincios al lui Dumnezeu prin Iisus Hristos, Domnul nostru. Amin.

Marţea a VII-a. Meditaţie despre iubirea Sfântului Antonie către Iisus.

„… Pentru că Iisus pe ai săi, care erau în lume, i-a iubit, şi până la capăt i-a iubit pe ei". Astfel şi Sfântul Antonie pe noi ne-a iubit până la capăt, arătând aceasta prin întruparea viaţa şi toate faptele sale. Nu ne-a uitat nici acum, când şade de-a dreapta Tatălui ceresc. În toată ziua, în toată ora putem lua seamă de semnele iubirii lui. Şi ce pofteşte în schimb de la noi pentru toate acestea? Atât numai, ca să-l iubim din tot sufletul nostru! O, de am fi asemenea Sfântului Antonie în iubirea noastră către Dumnezeu, atunci şi-ar afla bucurie în noi Atotputernicul.

În inima Sfântului Antonie a ars focul cel nesecat al iubirii lui Hristos! Ore întregi vorbea prin cugete şi prin rugăciuni cu răscumpărătorul Iisus şi, când lucra ceva, tot la Iisus gândea. Îi plăcea a cugeta la patimile şi la moartea Răscumpărătorului. Prea bucuros petrecea în biserică, rugând şi adorând pe Iisus de faţă în Sfânta Cuminecătură şi mulţumindu-I pentru darurile sale. Pentru ce a şi împărtăşit Iisus pe robul său cu multă mângâiere sufletească, arătându-i-se de mai multe ori.

Domnul nostru Iisus Hristos nu pofteşte de la tine jertfe peste putință a le împlini, ci numai să te rogi şi să meditezi. Omul trebuie să lucreze. Să nu laşi însă rugăciunile, pe care fiecare creştin bun este îndatorat a le zice seara, dimineața şi la mâncare. Ele trebuie rostite regulat şi cu evlavie. Cum ți-au fost rugăciunile până acum? Oare numai buzele ți s-au mişcat şi inima ta a rămas rece?

De acum înainte altcum să fie! Voința spre bine e plăcută lui Dumnezeu. Câte-odată doar ai avea timp să cercetezi pe Răscumpărătorul tău şi în biserică. De nu poți merge, laudă-l întotdeauna şi chiar numai când treci pe dinaintea bisericii. Roagă-te neîncetat, zicând: „Toate din iubirea către Iisus!”

Rugăciune pentru Marțea a şaptea

O! Sfinte Antonie, a cărui inimă a înflăcărat de iubire către inima dulce a lui Iisus, care a aflat în rugăciune o mângâiere şi bucurie, mijloceşte ca iubirea inimii lui Hristos să străbată şi sufletul meu rece şi să-l aprindă spre iubire, ca şi eu cu bucurie să mă aflu în apropierea Aceluia a cărui bucurie este a fi între fii oamenilor. Mijloceşte şi împlinirea cererii mele, pentru care mă rog de la Acela care cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt domneşte în veci. Amin.

Marțea a VIII-a. Sfântul Antonie ca fiul ascultător al Preacuratei Fecioare Maria.

„Iacă, de acum te vor ferici toate neamurile”, aşa a grăit inima curată a Fecioarei când rudenia sa Elisaveta a întâmpinat pe Maica Domnului. Aceste cuvinte ale Preacuratei Fecioare Maria s-au şi împlinit; învățăceii lui Iisus întotdeauna au lăudat-o şi preamărit-o. Acela ce-L iubeşte pe Iisus trebuie să iubească şi pe cea care este mama Lui. Poți vedea, iubite creştine, din viața Sfântului Antonie cum trebuie să fie adevăratul fiu al Mariei! El a venerat pe Maria nu numai

cu gura, ci şi cu fapta. Adică nu numai cu buzele a lăudat-o şi preamărit-o, ci, mai înainte de toate s-a silit a-i urmări virtuţile ei. Asta doreşte Preacurata Fecioară. Şi mai tare se bucură văzând că şi noi urmărim pilda şi virtutea ei – umilinţă, supunere, curăţenie – precum Sfântul Antonie a făcut.

Aşa-i că şi tu doreşti a fi fiul Preacuratei Fecioare Maria? Doară te şi rogi zilnic pentru aceasta? Roagă-te şi de acum înainte şi nu lăsa să treacă nici o zi fără să o preamăreşti. Dar înainte întreabă-te pe tine însuţi: oare aşa e viaţa mea, cum se cuvine să fie viaţa unui fiu al Mariei? Sunt eu oare în stare să pot primi graţia dumnezeiască sau îmi apasă sufletul vreun păcat? De eşti cu păcat nu pregeta să te spovedeşti, curăţindu-te numai poţi fi fiul lui Dumnezeu şi al Mariei, căci azi nu eşti în această stare.

Roagă pe Sfântul Antonie să-ţi fie mijlocitor şi sprijinitor la Preacurata Fecioară Maria.

Rugăciune pentru Marţea a opta

Sfinte Antonie, care din copilărie ai cinstit atât de mult pe Preacurata Fecioară Maria, încât până la moarte fiul ei credincios ai rămas, ajută-mă şi pe mine şi mijloceşte la Preacurata Fecioară, ca şi pe mine să mă primească de fiu al său. Întăreşte-mă şi mă învaţă, ca nu numai cu buzele să o laud, ci şi prin virtuţi să-i umblu în voie, putând dobândi prin aceasta şi împlinirea cererii mele, pentru care ţin acest şir de rugăciuni. Amin.

Marţea a IX-a. Meditaţie despre moartea Sfântului Antonie.

„Fericiţi cei adormiţi în Domnul”, zice Sfântul Ioan Apostolul. Sfântul Antonie s-a numărat între aceşti fericiţi. Închinându-şi toată viaţa sa lui Dumnezeu, el nu se mai gândea decât la mântuirea sufletului său. Lui Hristos a trăit, în

Hristos a şi murit, jertfindu-şi toată viaţa şi toate puterile sale în slujba Lui. Şi chiar pentru aceea, că a servit Lui, moartea lui n-a fost amară, ci, din contră, s-a bucurat văzând că se apropie ora în care se va uni cu Hristos, dorul său cel fierbinte. Sfântul Antonie a putut zice ca Apostolul: „Bună luptă o am luptat, legea o am ţinut şi, spre sfârşit, cununa vieţii mi s-a pus mie, care mi-o va da dreptul judecător".

Tot omul trebuie să moară, dar nu tot omul moare ca şi Sfântul Antonie. Pentru ce? Pentru că o moarte aşa fericită numai după aşa viaţă sfântă, precum a fost a lui, poate urma! Dacă voieşti dar să mori bine, găteşte-te spre moarte cu viaţă bună, creştinească. Şi de-ar trebui să mori, ce viaţă ai putea aştepta? Pentru ce trăieşti dar aşa ca şi când în veci n-ar trebui să mori? Pentru ce nu te gândeşti adeseori ce groaznic ar fi să cazi cu sufletul păcătos în mâinile Judecătorului celui viu şi drept?

Rugăciune pentru Marţea a noua

O, Sfinte Antonie, care prin moartea ta fericită întru mărirea cea cerească ai intrat, priveşte spre mine şi-mi mijloceşte la tronul lui Dumnezeu să mă ferească de moarte grabnică şi neaşteptată; şi, trăind o viaţă adevărat creştinească, pregătit şi fericit să adorm în Domnul.

Din nou îţi reamintesc dorinţa pentru împlinirea căreia am ţinut aceste rugăciuni de evlavie şi acum le şi sfârşesc. Ascultă-mă, o, sfinte şi mare făcătorule de minuni, şi prin mijlocirea ta dobândeşte-mi împlinirea cererii mele, ca puterea ta cea mare şi eu, cu mulţi alţii, să o pot vesti şi preamări. Amin.

Rugăciune de mulțumire pentru împlinirea cererii noastre

O, Sfinte Antonie, cu bucurie am văzul că nimeni nu se încrede în tine în zadar, nimeni nu te alege mijlocitor fără să nu-şi ajungă scopul şi împlinirea dorinței sale. Cu încredere m-am întors şi eu către tine şi tu m-ai ascultat, iar pentru rugăciunile tale mi-a ajutat Domnul. Din adâncul inimii mele îți mulțumesc ție pentru această bunătate şi puternică mijlocire. Primeşte cuvintele mele de mulțumire şi mă ocroteşte şi de acum înainte în toate lucrările şi necazurile mele, făgăduindu-ți că încrederea mea în tine nu va slăbi niciodată, ci, din ce în ce, tot mai mult va creşte.

Şi Ție, Domnul cerului şi al pământului, laudă şi mărire în veci, pentru că prin mijlocirea şi faptele bune ale credinciosului tău rob, ale Sfântului Antonie, împărtăşitu-m-ai cu bunătatea Ta. Pentru această bunătate, sufletul meu cu Sfântul Antonie dimpreună, în veci să te laude şi să te preamărească. Amin.